

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1114/2019
28.03.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Божицара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Рујица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2472/18 од 13.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2472/18 од 13.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2472/18 од 13.11.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр.1. 87/18 од 22.03.2018. године, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде материјалне штете исплати износе наведене у изреци првостепене пресуде, са законском затезном каматом од 08.12.2007. године до исплате, као и трошкове извршног и парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2472/18 од 13.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у целини. Другим ставом изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Благовременом ревизијом, поднетом на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14 – ЗПП), тужена побија првостепену пресуду због погрешне примене материјалног права са предлогом да

Врховни касациони суд у споровима који се заснивају на битно истом чињеничном стању и правном основу, уједначе судску праксу.

Према одредбама члана 404. став 1. ЗПП, прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за накнаду материјалне штете, применом члана 22. став 2., члана 31. и 32. Закона о заштити права на суђење у разумном року, а пошто је претходно правноснажним решењем Р4 и бр.1947/16 утврђено да је тужили повређено право на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И.бр. 55/08.

Накнада материјалне штете која одговара потраживању утврђеном правноснажном пресудом и чије извршење је тражено у поступку извршења, а није спроведено, може се тражити у парничном поступку подношењем захтева за накнаду штете, а пошто је у другом законом прописаном поступку претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року, у складу са Законом о заштити права на суђење у разумном року.

С обзиром на изложено, како у конкретном случају није потребно ново тумачење права, те како није потребно уједначавање праксе, Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија недозвољена. Тужба у овој парници поднета је првостепеном суду дана 29.01.2018. године, а као вредност спора означен је износ од 10.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, Врховни касациони суд је применом чл.413. ЗПП, донео одлуку као у изреци решења у другом ставу.

Одлука о трошковима поступка донета је применом чл. 165. став 2., а у вези са чл. 154. ЗПП, према постигнутом успеху ревидента у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**